

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 6	AUGUST 1992	28. årg
-------	-------------	---------

«Deres time og mørkets makt»

Den gang yppersteprestens folk skulle gripe Jesus i Getsemane, sa disiplene: «Herre! skal vi slå til med sverd? Og en av dem slo til yppersteprestens tjener og hugg det høire øre av ham. Men Jesus svarte og sa: La dem bare gå så vidt! Og han rørte ved hans øre og legte ham». Ja, Underbare Frelsermann! Tenk om vi kunne få nåde når mennesker farer frem over oss, når ondskapens hærer leirer seg imot oss, når vi spottes og hånes, at vi kan være så overgitt til Gud at vi sier: La dem bare gå så vidt!» Jesus sier til dem som var kommet for å gripe ham: «Dette er deres time og mørkets makt». Ja, det hender at Gud fører oss inn i og gjennom slike mørke korridorer, der djevelen med sine raser imot oss. Gud tillater å gi dem makt og tid over oss en stund. På vår vandring gjennom disse fiendtlige kan vi føle oss prisgitt og nærmest som lovlig vilt for deres angrep, trusler og mangehånde påfunn. Vi sukker gjerne til Gud om snarlig utgang og utfrielse, at han må

gripe inn (gjørne straks) og stoppe dem, dempe dem. Men tolmodighet må læres, og den er ei så lett sak å tilegne seg. Brorson sier: «Det volder sure miner når korset sendes til, man vet ei hva for piner, ei hvor man være vil, Men lærer man at kjenne hva korset gjør for gavn, og ser den sak til ende, da tages det i favn». Korset jager oss med makt til ro. Nød og fare virker så at vi klynger oss til Jesus, til Hans kors. Vi løper i hans favn, som et barn til sin Far. Og vår miskunnelige Fader og all trøsts Gud, styrker oss og trøster oss i all vår trengsel. Og en dag fører Han oss videre: «Lenge nok har dere oppholdt dere ved dette fjell. Bryt nå opp og begi dere på veien til...» Den kommer alltid den tiden da Gud griper inn og utfrir og frelser sine barn fra fiendens åk. Han bryter mørkets makt, og en ny tid bryter frem. Det er godt å vite at alle våre tider er i Herrens hender!

A.H

Den gode hyrde

(Forts. fra forrige nr.)

For det andet siger Herren: *De syge lægte I ikke.*

«Hvem er de syge? Det er dem, hvis skrøbelighed viser sig også udadtil. Mennesker, om hvem man siger: Der er noget sygt i deres kristendom.

De, der altså i deres liv og deres færd er så fulde af mangler og brist, at man taler derom og tager anstød deraf — de er de syge, og dem vil Herren dog ikke forkaste. Hans rige består nemlig her i tiden ikke af ene stærke og sunde — det hører den kommende verden til. Kristus er kommet, er blevet vor frelses banebryder og har sat sig på sin trone netop for at komme slike til hjælp.»

Ihvorvel vi nu er svage og syge, skal vi dog ikke fortvivle eller mene, at vi ikke hører med til Kristi rige. Jo stærkere vi føler vår svaghed, desto tættere ind til «ham» skal vi ty. Thi «han» skal læge — netop derfor er han kommen. Er du derfor syg og en synder og kender din nød, saa har du desto større årsag til at sige til ham: «Kære Herre! jeg kommer, netop fordi jeg er en synder, og for at du skal hjælpe mig og gøre mig from.» Det er også netop dette, han vil, og han lokker og kalder os til med fuld tillid at komme til

ham.

Andre, der ikke har samme hyrdesind som ham, vil skabe fromme mennesker derved, at de højlydt stiller krav om og med megen strengthed driver på med, hvad vi selv skal gøre, og hvordan vi skal være. Men de opnår ikke andet derved, end at det bliver jo lenger jo værre.»

Hvordan skal dette sidste forstås? Når hyrderne drev på med strengthed og krav, var så ikke hendsikten den, at det skulle blive bedre med vor vandel i stedet for værre?

Det var det utvivlsomt. Men vi ser her, at der er forskellig opfattelse af, hvordan sagen bedst gribes an. Da der her jo er tale om de syge, d.v.s kristne, hvis vandel er beheftet med mangler og fejl, men som lider derunder og ofte er fortvivlelsen nær — hvilken dårskab da at ville hidføre forbedring av denne stadige pisker med forestillinger, krav og bebrejdelser! Ved slikt kan man fordærve, men aldrig forbedre et menneske. Om også man smykker sin moralprædiken med tusind evangeliske udtryk om Kristi værk og om Kristi kraft, så bliver dog en sådan prædiken intet andet end en med evangeliske ord og vendinger farvet lovlære, om

hvilken man med rette må sige :
«*Røsten er Jakobs, men hænderne er Esaus.*»

Var der tale om mere lette og sorgløse kristne, som med deres alt andet end fuldkomne vandel dog aldrig har vanskelig ved at tro, da var der grund til med Jakob at sige: «*Ønsker du, tankeløse menneske, bevis for, at tro uden gerninger er gold?*» Vi må stadig holde fast, at når der her tales trøst til de *svage* og *syge*, så menes kun dermed dem, som selv har erkendelsen af deres svaghed og derfor har sært ved at tro. De, som

er tilfreds med at altid være syge og svage, bør ikke kaldes *svage*, men *falske i ånden*, og til dem bør ovennævnte sandhed alvorligt og usminket siges.

Og videre: Er det indbildske gerningshelgener, man har for sig —mennesker, som i kraft av heldige naturanlæg og en lovmessig opdragelse fører et fromt og sædeligt liv, men som derfor også er tryggere og vel tilfreds med deres helliggørelse — da kan man aldrig *for* ivrigt søge at ramme selvretfærdighedens skalk med lovens åndelige krav på det indre menneske, på *hjertets* fromhed, renhed og hellighed, for om muligt at gøre dem til syndere. Men at ville læge de syge, som selv erkender deres fejl og deres brist og derfor allerede sukker under den ånd, der giver trællekår — at ville læge disse med forestillinger og bebrejdelser, det er i sandhed, som Luther siger, at gøre sagen «*værre og værre*». Thi når *kravene på os* under alle omstændigheder i deres inderste væsen er lov, hvilken farve de så end måtte optræde i, må også deres virkning på hjertet være lovens. Og loven «fremkalder Guds vrede», «vækker synden til live» og lader os se den i dens «grænseløse syndighed».

Forts, neste nr.

Fra C.O. Rosenius «Farerne og hyrden»

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11

3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord

Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11

3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46

Kass. Margrete Frafjord,

Boks 89, 5582 Ølensvåg

Postgiro 5 68 21 33. bankgiro 3204.10.10222

Bibelskolen på Fossnes

Fossnes, 3160 Stokke

Bankgiro 2490.45.39496

Jakobskampen!

Les Mrk. 14,66-72.

Peter hadde vandret med Jesus en tre års tid nå, og han var på dette tidspunkt et bundet og ufritt menneske, åndelig sett. Han var oppsatt på en eneste tanke i sitt forhold til Herren, og det var *å stå til tjeneste* for Jesus. Hvilket ofte i dag presenteres som kristendom! Han var den som skulle arbeide for Jesus, tjene Ham, beskytte og forsvare Ham. Hans hjertes tanker i så måte legges ganske så åpne i det han sier på forklarelsens berg: «Rabbi det er godt at vi er her.» Mrk.9.15. Men det skulle komme en tid i Peter sitt liv, da han skulle se og si det ganske annerledes: «Herre, det er godt at du er her!» «Herre, om ikke du var steget ned i min elendighet, hvor skulle jeg da hen med min synd og med min død?»

Peter mente det oppriktig han, men hva hjelper det når en ikke har sans for det som hører Guds rike til, men bare for det som hører mennesker til? Mt.16,23.

Her måtte Jesus komme ham til hjelp, og det gjør Han på den for oss så underlige måte, at Han lar ham bli siktet av Satan. For ved det å bringe ham til en nødvendig erkjennelse. Men Jesus lar ikke Peter gå inn dit uten forbønn. «Jeg ba for deg Peter, at din tro ikke

måtte svikte.» Luk. 22,32.

Så Herren var i virkeligheten med ham gjennom det hele, likesom du leser om de tre i Daniels bok som kastes i Nebukadnesars ildovn, men da kongen ser inn dit så, ser han fire menn gå løse omkring midt inne i ilden, og den fjerde ser ut som *en gudesønn*. Dan.3.

At din tro ikke må svikte. Sagt m.o.a; at det håp og den tillit du har fått til meg ikke må svikte. Det er fint med din oppriktige vilje Peter, men det er en ting du trenger til å forstå, og det er at jeg er kommet for å søke og frelse det som er fortapt, og der er du inkludert Peter, blant det fortapte. Men det ser du ikke nå.

Peter hadde hørt mye forkynnelse og hadde selvfølgelig fått mange inntrykk av Jesus. Han hadde jo levd Herren så nær. Men allikevel så hadde han ikke forstått det mest vesentlige, på dette stadiet.

Det satte en «propp» og tettet kanalen, så det sanne og rette inntrykk av Jesus ikke fikk flyte inn. Og denne «proppen» det var i fremste rekke Peter sin tillit til seg selv.

Midt under en tilsynelatende oppriktig syndsbekjennelse kan

det fremdeles ligge en inngrodd tro på at det nok skal lykkes til slutt, å bli en slik kristen jeg alltid har ønsket å bli og ment at en sann kristen bør være. Bare Gud ville gi kraft og jeg kunne bli oppriktig nok. Stålsette viljen, som det heter. I mellomtiden må Gud være meg nådig! Du som har ropt på Guds kraft så mang en gang, er Herren tunghørt? Det skulle vel ikke være du som venter på noe annet enn hva Herren ville gi? Jesus er Guds Kraft! Evangeliet er Guds Kraft! Og det taler ikke om hva du skal bli, men om hva Jesus er blitt for deg innfor Faderens åsyn. Skal ikke det få være nok for deg?

Og før du begynner å synes synd på Peter, som en som befinner seg noen hakk under deg, på dette stadiet, så skal du vite at han ikke var noen hvemsomhelst åndelig sett. Han hadde hadde vitnet om Jesus at Han var Messias, den levende Guds Sønn, og Jesus gir ham da det vitnesbyrd at denne åpenbaring har han fra Faderen. Mt.16,17.

Allikevel er ikke Peter løst ifra seg selv, han har ennå ikke det rette kjennskap. Jeg vet ikke om det er helt rett å si det om Peter her, men for mange er det slik at forstanden er opplyst i evangeliet, men det får ikke varme hjertet! Slik går også mange og venter på lys i forstanden, at de skal forstå

evangeliet istedet fot å ta sin tilflukt til det som står skrevet, akkurat så bortkomne i seg selv som de nå engang er. Og det skyldes at du ennå ikke har sett Jesus som den gode hyrde, som setter sitt liv til for fårene, og det igjen fordi du aldri har innsett ditt behov for en slik hyrde. Du klarer det meste så bra selv, og synden er aldri blitt et sviende sår i hjerte og samvittighet, «en gnagende orm som ikke vil dø». Og det igjen fordi du har en falsk ånd, et falskt sinn i forholdet til Herren, så du har aldri latt det få gå til bunns i deg, og virkelig gjort etter det Han har krevd av deg, men har istedet søkt å unnskyldes, bortforklare, selv bekjempe og gi synden andre navn, for å kunne beholde den, og /eller din egen rettferdighet. Dette sitter så dypt i menneskenaturen at en ofte ikke er klar over at en befinner seg på disse krokveiene selv. Men hør du: Rettferdighet er ikke å vinne ved de gjerninger loven krever, men kun ved tro på Jesus. Heller ikke lar synden seg utslette på noe annet vis enn ved Jesu blod!

Peter hadde gitt Herren et løfte, og det gikk han også inn for å holde; om jeg så må dø med deg, så skal jeg ikke svikte. Mt.26,35.

Den første prøve sto i Getsemanehagen, hvor han gjentatte ganger sovnet av, mens Jesus kjempet i angst og bønn. Der

fikk nok Peter sitt første alvorlige «skudd for baugen». Og legg merke til da Jesus vekker dem første gang, taler Han direkte til Peter og sier: Så var dere ikke i stand til å våke èn time med meg! Mt.26,40. Han var nok ikke så lite urolig i sitt hjerte, der de gikk tilbake til de andre. Den første virkelige tvil på seg selv var vakt! Videre så kommer livvakten for å arrestere Jesus, og Peter griper til sverdet, og det sikkert ikke minst for å forsøke å rette opp igjen den første svikten. I stedet for å innrømme og beklage våre misgrep, så vil vi helst «gjøre det godt igjen», for da beholder vi i det minste æren. Men Jesus tar ikke imot denne Peter sin tjeneste. Tvertimot, så får Peter beskjed om å stikke sverdet i sliren igjen, og Jesus leger den skaden Peter har forvoldt. Leger fienden, og går ikke løs på dem med sverd, det er Jesu vis. Den gjorde nok ikke *Peter noe modigere* denne feilvurdering og påfølgende irectesettelse. Muligvis minnet det ham på en tidligere irectesettelse fra Herrens munn; «du har bare sans for det som hører mennesker til». Og når det står at de sprang fra Ham alle, så var også Peter blant dem som sprang, for sitt liv.

Men Peter stanser på veien, innser også dette fallet, og snur. Og så forsøker han en gang til. Han følger etter på avstand. Og

når han kommer inn i gården, leser vi at han satte seg blant vaktene. Han forsøkte å skjule seg altså. En Jesu disippel forsøker å skjule seg blant Jesu fiender! Det går ikke lenge! Målet hans røpet ham! Han talte samme «dialekt» som Jesus. Det er nå det de tar oss på også i åndelig forstand. «Dialekten!» Vi taler annerledes og om andre ting. *Kanaanspråket!* Det hjertet er fylt av det taler munnen. Og så var altså Peter avslørt! Men bekjennelsen av Jesu navn, *som han hele tiden har i sitt hjerte*, det får han ikke gjennom munnen. Kjødet blir for skrøpelig. Han var redd, for han var i en skrøpelig situasjon. Han hadde ikke bare vært sammen med Jesus, men hadde også grepet til sverd og hogd øret av tjeneren Malkus. Sannsynligvis ville han virkelig fått dele skjebne med Jesus, om han virkelig ble gjenkjent. Og så gir han seg til å banne og sverge på, at han ikke kjenner det *mennesket*. Her fornekter han Jesus som *gudesønn!* Og så gol hanen! Og da står det noe om Peter som vi skal legge oss på hjertet. «Han tok det til hjertet og gråt.» v 72c. Til *hjertet!*

Det vi har gått gjennom her, det var Peter sin «Jakobskamp». Og på samme vis som Jakob, måtte Peter bekjenne sitt *rette* navn. Jeg er Jakob, d.v.s. *bedrageren*. Så også med Peter; Jeg er Simon,

d.v.s. den *vankelmodige*.

En slik Jakobskamp er kjent av enhver troende. For noen *en natt*, for andre *uker* eller *måneder*, og for atter andre, *år*. Men resultatet blir alltid det samme der det føres frem til seier. Jeg bekjente min synd for deg og skjulte ikke min synd. Jeg sa: «Jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren!- Og du tok bort min syndeskyld.» Salme 32,5.

Peters synd her var alvorlig nok, men Herren er midt inne i slik elendighet hos sine barn, og vender det til det gode. Peter mistet bare noe som allikevel var uten verdi, *sin selvtillit*. I erstatning fikk han se Jesus med nye øyne. Nemlig den gode hyrde! Gud selv i åpenbart kjød! Han som selv steg ned og ble løsepenge for *alle* våre synder! Hit måtte Peter for at det salige plassbytte skulle skje!

Det var dette Peter trengte til, men da hadde han ikke innsett det. Ikke før nå, da hans synd var åpenbart. Da kunne Jesus begynne sin egentlige gjerning, å varme og trøste det arme synderhertet. Og han venter da heller ikke lenge, men sender en spesiell hilsen til Peter påskemorgen! Det er slike

hjerter Herren elsker å ta seg av, så syke av synden! Det skal du aldri tvile på, du som vil nå frem!

Spør deg selv; er det bare mere kunnskap jeg er ute etter, eller er det evangeliets trøst?

Tenk på Peter, hvor inderlig han nå lengtet etter et ord ifra Jesus? Selv har du kanskje stilt opp med et kaldt og selvsikkert hjerte. Du kjenner da vel meg, Jesus? Selvfølgelig regnes jeg med! Se bare på alt hva jeg gjør for deg! Men du har aldri hverken grått eller gremmet deg over egen synd og vantro, eller gledet og frydet deg i Hans frelse. Det hele dreier seg kun om kunnskap, derfor uteblir hjertets vitnesbyrd; hans sår er nå min største rikdom, legedom for alle mine brist. Ja, utløsning fra hele fordervelsens avgrunn i meg. *Hans sår!*

Da forstår du salmistens ord: Dine budords vei vil jeg løpe, for du frir mitt hjerte fra angst. Salme 119,32. Eller som den danske bibeloversettelsen uttrykker det;- du gir mitt hjerte å ånde fritt.

Forts. neste nr.

Einar Kristoffersen

Sann helliggjørelse

Jeg er vintreet, dere er grenene. Likesom grenene ikke bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintertreet, således heller ikke dere uten at dere blir i meg — for uten meg kan dere intet gjøre. Joh. 15,4—5

Her sier Herren selv at alt godt skal gå ut fra ham. Det beror på ham, og at vi blir i ham. Dette sier oss at sann helliggjørelse ikke er et arbeid. Den må vokse fram fra trossamfunnet med Kristus, slik som frukten vokser på tre. Derfor heter det «Åndens frukt» og «troens frukt». Det som gjøres av tvang, er lovgjerninger og kan ikke behage Gud. Han elsker bare den glade kjærlighetens og troens frukt, den han selv har virket.

Det er nettopp dette som er den sanne helliggjørelses hemmelighet, at den er Kristi verk i oss, og den vokser i trossamfunnet med ham. Vi skal bare bli i troen og ha vår glede i ham, og så skal vi akte på hans råd og ledelse. Da virker han selv at vi vokser i nåden, selv om det skjer på en helt annen måte enn vi tenkte.

Når troens trøst og kjærlighet, har

inntatt hjertet, vil Herren at vi skal virke for ham, prise, bekjenne, tjene og etterligne ham i gode gjerninger.

Når kors og lidelse tynger sjelen, vil Herren virke ydmykhet og død fra verden. Blir en kristen som har sitt trosøye festet bare på Kristus, likevel vanmektig så han ikke kan be, elske, ha glede i Gud eller vokse i det gode, da vil Herren lære ham å «ydmyke seg under Guds veldige hånd» og ta imot alt som gaver fra Gud.

Vår åndelige vekst virkes av Herren på en slik måte at vi ofte blir forskrekket og ikke forstår det han gjør. I oss selv blir vi da svakere og svakere, og mer og mer tilintetgjort. Men så blir Kristus mer og mer vårt alt. Omsider lærer vi da at det ikke er noe godt i oss selv, men at alt slikt må virkes av Gud.

C.O. Rosenius

Arvingen reiser hjem

(Forts. fra forrige nr.)

Dumt er det å ville vinne ved eget arbeid det som en bare kan oppnå ved miskunnhet.

Mens vi således talte sammen, stanset vognen uventet, og nå kom det i gang en samtale mellom postføreren og en fremmed på veien.

«Kan De da ikke gå til Voorhuizen?» sa postføreren.

«Å nei, da kommer jeg ikke dit før i morgen tidlig, for jeg har vrikket foten min, og det gjør så vondt at jeg knapt er god til å stå.»

«Men på kuskebukken, ven-

nen min, fins ingen plass som De vel ser.»

«Kan jeg da ikke få sitte i vognen til Milgen? Vær miskunnelig, gode mann; kunne jeg betale skulle jeg gjerne gjøre det, men jeg eier bare noen få skilinger.»

Postføreren brummet en stund, men ga likevel etter, og sa mens han vendte seg til de reisende: «Dersom ikke noen har noe imot det.»

«Slett ikke», kom et samstemmig svar.

Således fikk vi en ny reisekamerat. Mannen så godt ut, rett nok fattigslig, men pent kledd.

«Å, å!» pustet han, og tørket svetten av pannen sin med den ene hånden; med den andre gnidde han foten som var vrikket: «Det var en fæl hendelse.»

«De har visst hatt et eller annet uhell?» spurte jeg.

«Ja, gode mann, en ulykke så stor at jeg ennå ikke skjønner hvorledes vi kom fra det så godt.»

«Hva var det som hendte da?» spurte noen damer samtidig.

«Jo, godtfolk det som hendte var at naboen min og jeg idag forlot byen Lensden. Vi hadde nemlig hørt at hr. Bast, som eier en stor fabrikk, skulle komme til byen Milgen i ettermiddag mellom kl.16 og 17 for å tinge på

noen arbeidere. Da både jeg og naboen er fabrikkarbeidere, ble vi glade ved denne tidenden, for vi trenger tjene noe til kone og barn. Nå skjønnte vi etterhvert, at mange flere arbeidere enn han trengte, ville melde seg. Men jeg hadde likevel håp om å bli ansatt, siden hr. Bast langt ute er i slekt med kona mi. Dessuten har han allerede før vært så hjelpsom mot oss, når nøden var ute. Nå sto mest alt på å kjenne og rette seg etter lunene til denne mannen; en av dem er at en raskt og på klokkeslettet må avgjøre alt. «David» sa jeg til naboen min, «vi må ta i vei i god tid, så vi ikke kommer forsent.» Vi gjorde det, og hadde alt nådd et stykke forbi Amersfoort, da vi brått hørte den såkalte «ville baron» kom farende med de fire traverene sine ned den smale veien. «David», sa jeg, «se til at du kommer over diket, for dersom baronen kan kjøre oss ned, gjør han det med glede.»

«Å det er vel ikke så farlig», svarte han. Jeg stanset på veien, for jeg våget ikke å hoppe over den dype og brede grøfta. David stanset også på veien. Men da så jeg vogna komme nærmere i full fart, og jeg hørte baronen rope: «Av veien, av veien!» mistet jeg sans og samling og våget spranget over diket. I det samme fikk jeg høre et

gjennomtrengende skrik fra David. Selv hadde jeg falt på nesen mot kanten av diket; og da jeg skulle se meg omkring, så jeg David ligge på veien å jamre seg. Jeg reiste meg opp og kunne knapt gå, fordi jeg hadde vrikket høyre foten min. Jeg prøvde å hinke fremmover langsmed diket, og kom snart tilbake på veien mot en bro. Der fant jeg David ille tilredt, verre enn meg. «David, jeg har vrikket foten min» sa jeg, «hva feiler deg?» - «Å», sa han, «hjulet gikk over hofta mi, og er ikke lårbenet brukket, så er det et under. Jeg kan mest ikke røre meg ». Vi satte oss ved veien og så på sårene våre. Jeg tok vann fra diket, vasket såret hans og forbandt det med lommestørk mitt så godt jeg kunne. Med et fleskestykke smurte jeg den vrikkede foten min. Slik hvilte vi oss litt, sto så opp og hinket noen steg frem. Til slutt stanset jeg med ett, og sa: «Nei vennen min, på denne måten når vi ikke Milgen i rett tid.» - «Hva skal vi vel ellers gjøre? Er der kanskje bedre å sette seg til her? Hvordan skal vi da komme til Milgen?» - «Nei, å bli sittende her til såra våre er legte, vil jeg såvist ikke,» svarte jeg; « men jeg vil sette meg her å vente på rutevognen, som snart kommer forbi.» - « Ja, det var noe, det!

Du har vel penger å betale med da?» - «Det vet du vel at jeg ikke har, men jeg vet at postføreren en god mann som gjerne hjelper en stakkar, når han kan. «Så du vil sette ditt håp i miskunnhet, og komme til Milgen i passasjervognen som en storkar, liksom rikfolk pleier reise. Det er rent makelig det, vennen min!»-«Hva tenker vel du å gjøre da?» spurte jeg» - «Jeg vil gjøre alt jeg kan for å komme til Milgen på mine egne ben,» var svaret hans.

«Men venn,» skjøt jeg inn, «du har større vanskeligheter med å gå enn meg. Jeg vil likevel ikke enfoldig holde frem lenger, for jeg ser klart at jeg bare vil øde kreftene mine og like fullt ikke nå frem i rette tid.» Med disse ord la jeg meg rolig ned i gresset ved veien.

«Nå har jeg aldri sett en slik lathans,» ropte han ut med synlig harme.

«Lathans», sa jeg noe undrende.

«Ja visst!» sa han. - «Tenker du å komme så makelig frem? Kom, stå opp! *Ød alle krefter*, som jeg gjør, prøv det, kanskje går det bedre en du tror.»- «David, du vet,» sa jeg, «at hr. Bast er en mann som slår til på minuttet. Dersom vi ikke er der før kl. 17, er hele reisen vår fåfengt. Du har et helt galt

omgrep om skaden din, når du tror at du kan nå frem i rett tid. For du må så ofte sette deg ned å hvile. Jeg setter meg til her og håper også at jeg skal være i Milgen med vognen kl. 15. Tro meg, min venn, *løp og strev hjelper ikke her.*»

«Du taler slik, fordi du vil nå målet ditt så makelig,» sa han beskt. Jeg går nå likevel. Se nå til at du der borte i gresset når frem». Han hinket noen steg frem, og jeg så hvor hardt han slet seg avgårde. «David,» ropte jeg en gang til, «tenk hva du gjør! Du kan spare deg for alt vondt og møyefullt og likevel nå frem i rett tid, om du bare stanser her og vender deg til postføreren med en bønn, når vognen kommer». – «Det kan så være,» sa han, «men jeg har ikke fått kreftene mine for ingenting. *Jeg vil sette alt inn, og holder de ikke, vil vel postføreren ta hensyn til strevet og møyen jeg har hatt. Og fordi jeg alt vil være kommet et godt stykke på vei føre deg, vil han så mye heller ta meg opp, og det veistykket som jeg må håpe på hans miskunnhet, blir så mye kortere.*» – «Å, tosken!» sa jeg, «tror du postføreren skulle ta hensyn til om hestene drog deg noe timer mer eller mindre? Siden det nå engang er så at vi skal føres frem av andre ben enn våre egne, er

det virkelig dårskap å arbeide seg ihjel.»

Så langt kom den nye reiesefellen vår i beretningen om uhellet sitt, da vognen stanset. Jeg gløttet gjennom vinduene og så en mann som lå ved veien. Han talte med postføreren. «David, er det du?» sa den syke medpassasjeren vår. David så seg omkring, men holdt frem med å tale til postføreren.

«På den måten så»- sa postføreren- «kunne jeg snart få vognen full av tiggere».

«Å, kjære mann!» sa David med svak klagende røst, «siden De har vist miskunnhet mot min venn, så vær også miskunnelig mot meg.»

«Snart melder det seg kanskje en tredje! Hvem vet hvor mange det ligger langs veien herifra til Milgen. Hvorfor har du ikke meldt deg samtidig med din venn?»

«Fordi jeg først ville gå så langt jeg kunne. Men nå er det helt ute med meg, jeg er ikke i stand til å komme av flekken.»

«Ja, du har selv skylden. Du visste da at vi snart skull kjøre forbi.»

«Det visste jeg,» sa David og stammet, «men jeg trodde-at-De kanskje ikke ville.....»

«Ja, ha!» sa postføreren, «nå kjenner jeg deg. Det var din dårlige samvittighet gode, som

begynte å melde seg. Husker du forrige dagen på veien mellom Vaarden og Amersfoet? Kusken bad deg om å binde grimen fast på en av hestene våre. Du ville ikke gjøre oss denne vesle tjenesten, og nå tenkte du jeg skulle lønne deg ondt med ondt. Det hadde jeg likevel ikke gjort, om du hadde hatt samme tillit til meg som din venn hadde, *istedet for å frykte hevn*. Men nå - hjelp deg selv! Farvel!»

«Benjamin», sa hr. Sybrand, vi satt i gjestgivergården i Voorthuizen, «det er dumt å ville vinne ved eget arbeid det som man bare kan oppnå ved miskunnhet.»

«De har rett», sa jeg, «en kan arbeide seg ihjel og kommer likevel ikke til målet».

«Dessuten gjør man det vonde verre for hvert steg,» holdt han frem.

«Men på den annen side», sa jeg, «er det unaturlig og meningsløst at en skal holde seg i ro og være uvirksom. Den som stoler på virksomheten sin, kan knapt kalle dette annet enn latskap».

«Det finnes en stillesitting som er en frukt av visdom. Den vise tenker bare på hvorledes han i god tid kan nå målet. Og med en gang han ser klart at han når målet snarere når han er stille enn når han arbeider og

løper seg trett så, bryr han seg ikke om å arbeide selv, om så andre springer forbi ham og kaller ham lathans».

Jeg sa da: «Der er også et løp som kommer av en dårlig samvittighet.»

Og denne dårlige samvittigheten skriver seg fra mistro og frykt. «Ellers», la hr. Sybrand til, «når en ved postføreren sin miskunnhet en gang har fått plass i vognen, slik at en kommer dit en vil i rett tid ved å sitte stille, må en - hva en så tar seg fore - slett ikke kave med hender og føtter utenfor vognen. Disse må en holde stille inne i vognen, som om de var døde».

«Helt rett!» svarte jeg. «Det ville være dumt, når en først sitter i vognen, å forsøke å arbeide med målsetting å komme frem så mye sikrere, hurtigere eller mer makelig. For å slippe risting, støt, uvær, hinder osv. kan en ingenting gjøre».

«Slik er det,» sa hr. Sybrand, «men inne i vognen kan og bør en såvisst ikke legge hendene i fanget heller alltid; en kan gjerne bevege seg, når bare det er til nytte eller glede for seg og andre medreisende. Men all virksomhet for å komme fremover under reisen, må en helt la føreren greie med.»

(Forts. neste nr.)

Moralen

Kirken i Botswana er nu over 100 år gammel, men det mærkes desværre ikke ret meget. Moralen er meget slap. F.eks. lever mange af de unge papirløst sammen. Selvom de kender moralen, siger mange om deres forhold: «Det har de vestlige lært os».

Mange kristne er præget af loviskhed. For dem er det at være en kristen det samme som at bede. I det hele taget mangler den sunde tørst efter Guds Ord.

Evangeliet er ikke riktig slået igennem, hvilket også skyldes prædikanternes og præsternes loviske opfattelser, som afspejles i den forkyndelse, som menigheden skal leve af.

(Klippet fra et dansk tidsskrift)

Her ser vi et klart eks. på fruktene av en forkynnelse som vel er «alvorlig» men likevel fundamental gal.

Red.

Bli i meg

Den som har sett meg, har sett Faderen. Johs. 14,9.

Begynn ditt studium og din gjerning ned Kristus og hold ved med det. Og når din egen tanke, din fornuft eller andre mennesker viser deg hen til noe annet, så lukk øynene dine og si: Jeg skal og vil ikke vite av noen annen Gud enn han som møter meg i min Herre Kristus.

Dersom han er sendt av Faderen, da må han sannelig ha noe å utrette og ha noe å si oss etter Faderens vilje og bud, og vi skal da høre på ham som den guddommelige majesteten selv. Nå hører vi ikke noe annet ord av hans munn enn at han skulle hjelpe verden og gjøre Faderen til vår venn. Og vi ser ham ikke gjøre noen annen gjerning enn denne: Han forkynner Ordet, han lider for våre synder, han dør for oss på korset. Se, her blir Faderens hjerte, vilje

og verk åpenbart for meg. Jeg lærer å kjenne ham som ellers ingen kan se eller komme til, hvor høyt en enn vil stige i sine kloke tanker og spekulasjoner.

Dersom du ikke vil se saken på denne måten, men vil klatre opp til den guddommelige majesteten selv, da må du tørne mot muren, bli forskrekket og falle tilbake. Det må så gå når du viker unna fra Guds nådeblick og bare stirrer inn i hans majestet. Han må da bli for høy og farlig for oss. For utenfor Kristus kan vår natur ikke se eller ta mot noen nåde eller kjærlighet hos Gud. Utenfor ham finnes det nemlig ikke noe annet for oss hos Gud enn vrede og fordømmelse.

M.Luther

Til de troende

Den hvilende tro kan opnås ved at rense sit hjerte

Her er det for det første vigtigt, at man ved Guds hjælp renser sit hjerte mere grundigt og alvorligt, end man måske har gjort tidligere. Først da Israels folk under ørkenvandringen havde brukt alt det mel, de havde med fra Ægypten, gav Gud dem manna at spise. På samme måde vil han heller ikke sende dig den himmelske trøst, førend du så vidt muligt har gjort dig fri fra dine syndige tanker og syndige tilbøyligheder. Moses løb bort fra Ægypten til landet Midjan, for Gud åpenbarede sig for ham. Således må din sjæl også vende sig bort fra det, som verden er opptaget af, før du kan vente Guds trøst. Der findes mange mennesker, som oprigtig har omvendt sig til Gud, så de af hjertet hader al synd og har aflagt alt fælleskap med mørkets ufruktbare, døde gerninger og i stedet vendt seg til Jesus, verdens frelser. Dog er det stadig sådan, at de på grund af deres embede og andre ydre omstændigheder blander sig for meget med verden.

De overlader det ikke til de døde at begrave deres døde (Matt. 8,22). Ofte er de så optagne af den unyttige verdens gøremål, at der ikke er så stille i deres sjæl, som der burde være. Dette er en stor hindring for deres indre vækst. For hvis Helligånden skal kunne virke i os med sin trøstende nåde, så må der frem for alt være stille i vort hjertes inderste. Ligesom solen ikke rigtig kan præge sit billede i vandet, før stormen har lagt sig, og vandet er blevet stille, sådan kan de stråler af nåde, som vender tilbage fra retfærdighedens sol, heller ikke fæstne sig i vort hjerte, før det er blevet stille og åbent for Gud alene.

Augustin siger:

«Kære Herre Jesus! Jeg vil indgå den aftale med dig, så du kan leve i mig, jeg vil tie stille, for at du kan tale i mig selv, for at du kan arbejde i mig».

E. PONTOPPIDAN FRA «TROENS SPEJL»

Nu eller aldri.

I mange trakter i det nordlige Skottland lever innbyggerne i stor utsrekning av egg av sjøfugler, som bygger sine reder i de høie, fremskytende klipper ved havkysten og på de tilgrensede øer. En av disse jegere var ute på sin vanlige leting etter sådanne egg, da han opdaget et stort rede noen hundre fot nedenfor sig på en klippeavsats. Den langt fremskytende klippe, som han så redet fra, gjorde det meget vanskelig å nå stedet, så at han, hvis han firte sig ned ved hjelp av et langt tau, vilde ha svært vondt for å få fotfeste på avsatsen, da denne lå lenger inn enn det punkt som han stod på.

Disse jegere er dog så vant med farer og vanskeligheter av dette slag at han besluttet sig for å prøve å nå avsatsen. Han drev derfor en lang jernstake ned i marken og festet repet til denne, og firte sig nedover mot avsatsen. Han kom lykkelig og vel rett ut for fugleredet, og hang nu mellom himmel og hav i repet. For å nå avsatsen var det nødvendig å sette sig i en svingende bevegelse frem og tilbake. Dette gjorde han ved hjelp av kroppen. Etter hvert kom han nærmere avsatsen. Han gjorde ennu en svingning, tok et hopp, og da han hadde gjenvunnet likevekten, lykkønsket han sig selv med det flotte spranget. Men—uten å tenke sig om, slapp han i samme øieblikk tauet.

Ringen og bordet, som var i det, svingte tilbake med nesten like stor fart som da han var i det.

I samme øieblikk innså han sin stilling, og like hurtig forstod han at han på det nærmeste var dødsdømt. Ikke en eneste var det i nærheten som kunde hjelpe ham, og den som skulde gjøre det, måtte gjøre det samme akrobatiske mesterstykke som han hadde gjort. Han så repet vende tilbake og nærme sig igjen. I dødsfare er tanken ofte like så snar som lynet med hensyn til å forstå nødvendigheten av å handle raskt. Han forstod at hvis han ikke tok spranget fra avsatsen til repet i det øieblikk som det skulde til å svinge tilbake, så vilde det neste gang være lengre borte fra ham. Da tauet var ham nærmest, tok han derfor et smidig hopp ut mot det; hans trenede muskler og hans åndsnærværelse sviktet ham ikke, og det lyktes for ham å få tak i repet og få satt sig på bordet. Han var frelst ut av dødens gap! Her gjaldt det virkelig: NU eller ALDRI! Han kunde været uheldig i spranget og blitt knust mot klippene under sig, men for å redde livet risikerer man alt. —Kjære sjel, hvad vil du gjøre! For dig er det også et: NU eller ALDRI. I morgen er det kanskje for sent.

Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet»

Ordet om korset

«For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft». 1 Kor. 1,18.

At denne Guds frelsesvei var en dårskap for det naturlige menneske, det visste Paulus vel av egen erfaring, han som hadde vært en skriftlærd. Der hvor det naturlige menneske i det hele tatt tenker på noen personlig Gud, der er Han og noe *veldig* og *stort* og *høyt* hevet over skapningen. Derfor må også Hans frelsesvei være noe høyt å heve seg, strekke seg, imot. En vei som bare de mest karakterfaste, «gode» og skarpsindige har mulighet til å nå frem på.

Men en Gud som *stiger ned* og blir menneske, underlegger seg våre kår i alle deler, for så å dø som en illgjerningsmann på et kors for å sone for våre synders skyld, at *det* skulle være Guds frelsesvei, nei, det er dårskap.

Men, vitner den som har fått grepet det, sammen med Paulus; for oss som blir frelst, er *det* en Guds kraft!

Det er viktig i mange sammenhenger når en leser Guds ord, at det går opp for en hvor *trykket* i setningen ligger. Og legg nøye merke til hvor *trykket* ligger

her. På det lille ordet; *det*! For oss - er *det* en Guds kraft. Og hva er så *det*? Det er *ordet om korset*! Og er *det* en Guds kraft til frelse, ja, så er det ikke noe annet! Andre ting kan være viktige nok i sin sammenheng, men bli oss til frelse kan det ikke.

Det ligger et alvor for oss alle i dette Paulus sitt utsagn, at det er en dårskap for det naturlige menneske, *det som går fortapt*. Vi har alle dette i oss fra vår naturlige fødsel av, at vi vil legge noe til ordet om korset, for det er og blir en dårskap for oss, når det skal prøves med forstanden. Men når Herren ved sin Ånd har fått åpenbare det for hjertet, da ser vi; dette er *Guds kraft*.

Det er det *himmelske syn* Paulus vitnet om for kong Agrippa. Det han ikke ble ulydig imot. Ap.gj. 26,19.

Slik også for enhver troende. Det er dette en fremfor alt må få holde fast ved, om en da ikke er blitt sløv og er begynt å bli liggende etter. Da bli en et lett bytte for ulven. Den tar først og fremst det syke som ikke lenger

makter å holde tritt med flokken

Dette himmelske syn, er det som er en så stor forargelse for det naturlig religiøse, og fremfor alt for det *kristelig* religiøse menneske, som raser imot det. Bare tro, bare tro, blir det sagt i en foraktelig tone, ja, det er vel en lettvint vei. Men det de ikke begriper, er at troen *i seg selv* er en Guds gjerning og verk i et menneske. Derfor har den også så stor virkning! Det har skjedd noe *guddommelig* med det menneske som er kommet til tro. Bare se på verden omkring deg; det er vel naturlig å fable om en gud, men det faller såvisst ikke naturlig å tro evangeliet. *Det er en dårskap!*

Men det er dette djevelen fører et stormløp imot, det himmelske syn, det eneste han frykter, for å få deg til å gjøre noen innrømmelse. Så har du slått inn på *fornektelsens* vei.

Det var også her pavekirkens press på Luther lå, om han bare ville fire noe på dette. Også de forkynte Kristus, nåden og troen, men i motsetning til Luther, manglet de det ene ordet; *alene!* Det gjorde *hele* forskjellen! Dette er noe å merke seg for oss også

idag.

Det er her anstøtet ligger, men hør hva ordet forkynner; for dem *som går fortapt*. Men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft.

Stans nøye for det, under bønn til Gud, du som tenker at dine synder og svik er så store og mange, og du selv er av en slik art, at det kan ikke være for deg dette som har med kristendom og frelse å gjøre. *Ordet om korset* er en Guds kraft til frelse, vitner Guds ord. Hva utførte så Jesus på dette foraktede korset? Han var der nettopp for syndens og din naturs arts skyld! Dette er altså veien Guds ord anviser deg, du som aldri får noen skikk på det, selv om du har både ønsket, bedt og prøvd. Jesus Kristus og Ham korsfestet! Idag, som den første gang du kom til troen, for den tusende, som for den første synd!

La ikke ditt hjerte få dåre deg til å betrakte Guds visdom (1 Kor. 1,24-25) som dårskap og *gå fortapt*, men hold urokkelig fast ved bekjennelsen av vårt håp, for Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23.

Einar Kristoffersen.

Luther og Satan

Den velsignede gudsmannen Luther hadde en gang en merkelig drøm. Han drømte at Satan kom til ham med en rulle, bred og lang og aldelses tett beskrevet, og begynte å rulle den op for reformatorens øine, idet han bad ham lese det som stod på den. Luther gjorde det og merket at den inneholdt en redegjørelse for hans synder. Forgjeves søkte han blant alle disse synder å finne noen som han var uskyldig i; men da kom han bare til å minnes sådanne som han for lenge siden hadde glemt bort. Etter at han grundig hadde gått gjennom hele fortegnelsen, spurte han Satan: «Er dette alle mine synder?»

«Nei,» svarte Satan. «La mig da få se alle» ropte Luther. Og Satan gikk bort og kom igjen med en ny rulle, like bred og like lang; og igjen gikk Luther igjennom det forskrekkelige register. Da han hadde konstatert riktigheten av fortegnelsen, spurte han igjen Satan: «Og nu er dette alt? «Ja» svarte Satan, dette er alt.» «Ta da,» svarte Luther, «min penn og skriv med rødt blekk tvers over rullene: Jesu Kristi, Guds sønns blod renses fra all synd.» Kjære leser, kan du takke for blodet?

Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet.»

Kassetter fra pinsestevnet på Fossnes

1/ E. Kristoffersen : Sef.3.
: Mrk.12,28-34

4/ P.B. Holm : 1 Joh.1,1-3.
: Hebr.4,7.

2/ M. Sandvær : Prøv åndene/
1 Joh. 4,1-3
: Joh.14,21.

5/ R. Linkjendal : Ap.gj.9,1-
: Talsmannen-
Sannhetens Ånd.
Joh.14,14.

3/ S. Berglund : Joh.6.63.
: Såmannstjenesten
i går, i dag og veien
fremover.
Hebr. 13,7-9

6/ T. Mangelrød : 2 Mos.14.1-31.

Kassettpris Kr. 25,- pluss porto.

Bestilling fra Johannes Sørbo 4262 Avaldsnes

Rapport fra årsmøtet 1992

Årsmøtet tok til med andakt ved Johs. Straumstein. Han minte om den mørke og vanskelige åndssituasjon vi lever i. Men: «Midt i nattens mørke blinker som et fyrlys Jesu navn.» Dette er vårt eneste håp og trøst, sa Straumstein.

En minnestund over dem som var flyttet hjem til Herren siste året, ble ledet av Reidar Linkjendal.

Formannen, Karl B. Bø, ledet så resten av årsmøtet.

Den fremlagte årsmeldingen viste at dette var 28. arbeidsåret i Lekmannsmisjonen. I alt 57 møteuker er holdt siste året. Talere har vært: Lars Fossdal, Einar Kristoffersen, Reidar Linkjendal, Godtfred Nygård og Magnor Sandvær.

Årsmøtet takket forkynnerne og alle som åpnet sine dører for disse Herrens budbærere, og ikke minst de som bærer arbeidet i det stille, i bønn og offer. To sommerskoler er avholdt i tillegg til bibelhelg på Hynnekleiv og nyårssamling i Tørvikbygd.

Gaveinntektene viste en økning. Årsmelding og regnskap ble enstemmig godkjent.

På valg av styret denne gang sto: Karl B. Bø, Randaberg, Håvar Fjære, Sandefjord og Reidar Linkjendal, Sannidal. Alle ble innvalgt på ny. Varamenn ble Jon Flaten, Askim, Sverre Ånestad, Varhaug og Dag Rune Lid, Norheimsund.

Margrete Frafjord holder frem som

kasserer. Marit Kolnes og Torunn Ånestad som revisorer.

Oppstartning av Bibelskole

Håvar Fjære orienterte og sa at Lekmannsmisjonen nå har leid lokaler ved Fossnes sentralhjem i Stokke i Vestfold. Leien er fra 1. aug. d.å. og for ett år. Her kan leies ett eller to bygg etter behov.

Personale ved skolen er tilsatt, og til nå har det meldt seg 8 søkere. Skolen skal ha sitt eget styre som blir valgt av hovedstyret for misjonen. Til nå har det vært et interimsstyre.

Den endelige godkjenning av skolen blir gitt av departementet, og vi håper det kan skje i aug. - sept. Alt taler for at godkjenning vil bli gitt. Skolen kan da søke om tilskudd til drift, og elevene om stipend. Selv om vi får tilskudd til drift, vil det, særlig i startfasen, være bruk for økonomisk støtte. Egen gavekonto for skolen vil bli opprettet.

Ytremisjon

Styret arbeider også med om Lekmannsmisjonen skal ta opp igjen ytremisjonsarbeidet. Noe nytt foreligger ikke i denne saken til nå.

En fredelig og god ånd hvilte over landsmøtet. Vi er takknemelig til Herren som ennå et år har gitt oss nåde til å være med i Hans vingårdsarbeid.

Ref. Arne Otto Skutlaberg

Åpningshelg på Fossnes bibelskole

Lørdag 5. sept.	Kl. 15.30. Kl. 17.00.	Innkvartering/kaffi. Åpningsfest. Tale av Reidar Linkjendal. Beverting.
Søndag 6. sept.	Kl. 09.00. Kl. 11.00. Kl. 12.30.	Frokost. Møte. Tale av Per Bergene Holm. Middag.
Pris: Kr. 100,-		

Påmelding til Håvar Fjære, Goksjøruta, 3220 Sandefjord. Tlf: 034 - 10831.

Bibelhelg på Skårnesheimen, Karmøy.

2. - 4. okt.

Talere: Per Bergene Holm, Sven Berglund, Godtfred Nygaard.
Ledere: Dag Rune Lid og Bjørn Magnussen.
Pris: Kr. 240,-
Skoleungdom: Kr. 120,-
Under 7 år: Gratis.

Påmelding til Bjørn Magnussen, 4274 Stol. Tlf: 04 - 820263, innen 26. sept.
Detaljert program sendes ved påmelding.

Bankgironummer til bibelskolen

Gaver til bibelskolen kan heretter sendes direkte til bankgironummer 2490 45 39496. Adresse: Bibelskolen på Fossnes, Fossnes, 3160 Stokke. Bankgironummer og adresse vil heretter stå i hvert nummer av bladet sammen med de faste opplysningene på side 3. Hjertelig takk for gaver!

Hilsen Håvar.

Returadresse: Lov og Evangelium, Eklundbk. 11, 3770 Kragerø-Trykk: Øystese Trykkeri a.s.
Vennligst gi eksp. beskjed i god tid ved adresseforandring.